

Hammarbyjská série 2

Carin Gerhardsen

Máma, táta, děti

Vyšehrad

Mamma, pappa, barn
First published by Ordfront Förlag, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Copyright © 2008 by Carin Gerhardsen

Translation © Jana Chmura Svatošová, 2013

ISBN 978-80-7429-379-5

*Poznal jsem nejtemnější z temnot a přítmi,
které žije a tetelí se blahem a v mukách se svíjí
pod splétanou pokrývkou z trav,
která se hemží a plazí a kroutí
a chytá a zabíjí a požírá
a plodí a umírá,
aby se v nadcházejících dobách
znovu zrodila, a tak nikdy nepomíjí...*

DAN ANDERSSON

Sobota večer

KDYŽ SE ZAPSALI a dostali své klíče, sešli do kajuty odložit si zavazadla. Byla to čtyřlůžková kajuta s dvěma spodními a dvěma horními lůžky, která se vyklápěla ze zdi. Byla tam i malá koupelna s toaletou, umyvadlem a sprchou.

Malin a Fanny si rychle zabraly pohodlnější dolní místa. Jennifer trochu reptala a navrhl, aby losovali, ale Jockemu to nedělalo starosti. Nahore budou mít klid. Hodil svou tašku na jedno horní lůžko a Jennifeřinu na druhou, ale v duchu si představoval, že jim postačí jedno dohromady.

Na terminálu se k nim přidala další parta holek a kluků a rozdělila se do dalších dvou kajut. Všichni byli mladší než Jocke; nikdo nevypadal, že by prošel hranicí dvaceti let pro dívky a třiadvaceti pro chlapce. Všichni se navzájem znali kromě Jockeho, který znal jen Jennifer. To mu ale stačilo.

Jennifer navrhl, že rovnou zajdou do obchodu tax-free a nakoupí pití, a s tím všichni souhlasili. Museli chvíli stát venku a čekat, dokud loď nevypluje. Jennifer už zase byla odtažitá, ale Jocke se rozhodl, že vezme věc do vlastních rukou, dal si pod ret tabák a všechny obešel a pozdravil se s nimi. Otázku, co se mu to stalo s obličejem, jen stručně odbyl odpovědí, že se popral. Toto vysvětlení zjevně nikoho nepohoršilo, spíš naopak. Už měl zase pevnější půdu pod nohama.

Představil se jako Jennifeřin kluk, což vzbudilo jistý úžas, ale zjevně mu to dodalo respekt. Jennifer byla jistě žádanou

kořistí a měl pocit, že tímto odhalením jeho prestiž stoupla z nuly o hodný kus výš. Rozptýlil pochybnosti, pro Jennifer už nebylo cesty zpátky a kluci z party od ní budou držet ruce pryč. Jen Jennifer se tvářila lhostejně a neoplatila mu úsměv.

Obchod otevřel a všichni nakoupili, co chtěli, aniž se muse-li starat o kontrolu věku. Na palubě lodi už k podezřelým neplnoletým zaujímal tolerantnější postoj než u přepážky s lodními lístky a při nalodění, a z kabelek a zadních kapes nebylo třeba vytahovat žádné zfalšované průkazy totožnosti. Jocke skončil ve frontě u kasy jako jeden z posledních, a když měl zaplatit svá piva, vklouzla Jennifer vedle něj a objala ho kolem pasu.

„Ahoj!“ řekl, mile překvapený náhlou změnou jejího chování.

Objal ji kolem ramen a trochu ji stiskl.

„Budeš něco kupovat?“ zeptal se.

„Ano, tohle,“ odpověděla a kývla ke košíku, který měla v ruce.

„Na to tě zvu,“ řekl Jocke. „Jen to dej na pás, vezmu to najednou.“

Když vyšli z obchodu, řekla Jennifer omluvně:

„Děkuju, to bylo od tebe super! Příspěvek na školu na to jaksi nestačí.“

„Potřebuješ peníze?“ zeptal se Jocke.

„Jo,“ odpověděla Jennifer, „ale já už to nějak udělám.“

„Vezmi si tohle,“ řekl a strčil jí do dlaně pětistovku.

„Teda, ty jsi ale hodnej,“ usmála se Jennifer a strčila si peníze do kapsy bundy.

Všichni se společně vrátili do svých kajut, kde začalo zahřívací kolo před dlouhým nočním popíjením. Jocke sebral odvalu a hodlal Jennifer trochu oťukat. Doufal, že budou mít v kajutě chvíli pro sebe, to se však mýlil. Tolik to zase ale nevadilo. Když tvrdý alkohol a vysokostupňová piva začala téct proudem, stoupl na ceně a to přineslo výsledek. Seděl na posteli v jedné z ostatních dvou kajut, kde se konala párty, a když Jennifer stáhl k sobě na klín, proti očekávání zůstala. Držel ji a vdechoval vůni jejích čerstvě umytých vlasů a ona se neodtáhla. Všechno bylo zase jako obvykle. Bylo dobře,

že se Jennifeřiným kamarádům představil jako její kluk, a teď byl s nimi a pil a povykoval jako všichni ostatní. Alkohol začal působit a Jennifer se otočila a políbila ho na ústa. Opětoval její polibek a cítil ještě intenzivněji než dřív, že ji chce jen pro sebe.

„Pojď, Jennifer, půjdeme do naší kajuty,“ zašeptal zlatavě blondatými vlasy, ona se ale ošila a odzbrojujícně se zachichotala.

„Ještě ne, Jocke, později. Chci si užívat. Nemůžeme být s ostatními a trochu se pobavit?“

Bez řeči se podvolil. Byli na dobré cestě a on byl rozjařený, zamilovaný a pyšný. Obrátil do sebe půl plechovky piva a otevřel nové. Jennifer pila vodku s kolou a jeho napadlo, jestli její tělíčko toho tolik zvládne, ale zase na druhou stranu nebyla žádné káčátko.

Vedle něj na posteli seděl Andreas, který vypadal na těsně pod dvacet. Měl široká ramena a sportovní vzhled a tričko značky Nike, které obepínalo svalnaté paže. I on měl velkou porci tabáku pod rtem a Jocke si s ním připil. Andreas mu vyprávěl o cestě, kterou v létě podnikl na ostrov Kos, zatímco Jennifer se bavila – stále ještě ze své pozice na Jockeho klíně – s Malin, Fanny a dvěma dalšími kluky. V kajutě bylo rušno; přenosný CD přehrávač duněl z podlahy u vnitřní krátké strany těsné místnosti a hudba utopila zvuk veškerých dalších hovorů v kajutě.

O chvíli později, když byl Jocke plně zaujat diskuzí s Andreašem o čtyřleté holčičce unesené v Portugalsku, Jennifer vstala a se sklenkou v ruce vyšla z místnosti. Lidi se přelévají z kajuty do kajuty, Jocke tedy předpokládal, že si zašla popovídat i do té druhé. Ačkoliv by ji vlastně nejraději následoval, kam by se jen hnula, zůstal zdvořile sedět, dokud se hovor nevyčerpal. Pak se vykradl do druhé kajuty a pohledem přešel už dosti opilé Jennifeřiny kamarády. Přidali se k nim dva kluci v jeho věku a k všeobecnému veselí vyřvávali finské opilecké písně. Jennifer nebylo vidět. Otevřel dveře na toaletu, ale ani tam nebyla. Vrátil se do první kajuty, ale i tam byla toaleta prázdná.

„Kam se poděla Jennifer?“ zavolal na Malin, ta ale odpověděla pokrčením ramenou.

Ani Fanny nevěděla, tak trhl dveřmi vlastní kajuty, ale byla zamčená a nikdo na jeho klepání neodpovídal.

Chuť popíjet s partou opilých neznámých pubertáků byla rázem tatam a nepozorovaně večírek opustil, aby zjistil, kde Jennifer je. Dlouhými chodbami lemovanými dveřmi došel k jednomu ze schodišť a zanedlouho se dostal do patra, kde nebyly jen kajuty. Systematicky procházel všemi obchody, restauracemi, bary, tanečními parkety a hernami, ale nenašel ji. Pocítil náznak bolehlavu a po chvíli hledání vzdal a posadil se do křesla ke stolečku blízko okna v horním tanečním salonu.

NAJEDNOU UŽ TOHO MĚLA DOST. Všichni byli tak dětinští, zvláště kluci se svým trapným pubertáckým hulákáním. A uhihnané a uječené holky nebyly o nic lepší. Jocke byl samozřejmě jiný, ačkoliv když se ráno potkali, něco se změnilo. Něco bylo špatně, už z toho neměla dobrý pocit. Neměl tam být, bez pozvání, neměl se na ni dívat tím pohledem, který se jí vlastně předtím líbil. Roztouženým. Oddaným jako pes. Ten cit byl prostě ten tam, omrzelo ji to. Jen nevěděla, jak to všechno ukončit, co má říct.

Bezcílně se chvíli potulovala ponořena do vlastních myšlenek a najednou se ocitla na nejhořejší palubě. Bylo půl desáté a ve velkém tanečním sále bylo stále ještě poměrně málo lidí, ale brzy již začnou proudit, jen co dovečeří. Ve velkém sále sedělo porůznu několik společností, především u stolků u okna. Kolem dlouhého barového pultu seděla ještě jedna parta.

Opřela se jednou nohou o podpěrku a vyšvihla se na jednu z vysokých židlí nejblíže u vchodu do baru ve tvaru půlměsíce. Barman stál o kus dál a otáčel sklenky a zdálo se, že si jí nevšiml. V poloprázdném lokále se rozléhala vtíravá taneční hudba a ona seděla a přemýšlela, co si má objednat,

když na barovou židli vedle ní usedl starší muž. Podvědomě se k němu otočila, on si jí ale nevšímal, místo toho se díval na lahve vyrovnané na policích za barem. Vypadal trochu nedbale, téměř vyžile: na sobě nevyžehlenou bílou košili, neumyté vlasy, které byly u uší příliš dlouhé, a zdálo se, že se už několik dnů neholil. Jennifer viděla, jak se mu ustavičně napínají čelisti.

„Co piješ?“ zeptal se najednou, stále aniž jí věnoval pohled. Hlas zněl téměř nepřátelsky a ona se zachvěla nevolí.

„Nic,“ odpověděla Jennifer a chystala se odejít.

„Co teda děláš na baru?“ pokračoval.

„Chtěla jsem si objednat pivo, ale...“

„Dvě piva!“ zavolal na barmana, který mu kývnutím odpověděl.

„Ale já nechci...“

„To chápu,“ přerušil ji opět muž, „ale věci jsou často jinak, než si člověk představoval, nemám pravdu?“

Poprvé se k ní obrátil a bezostyšně jí pohledem přešel po těle. Zdálo se, že její obličej ho nezajímá ani v nejmenším. Oči měl dosti úzké a působily štváným dojmem. S tímto mužem neměla chuť mluvit, ale bude to muset vydržet, dokud nedopijí; pivo přece jen nějakou korunu stojí. Jennifer nevěděla, kam s očima, tak začala v kabelce hledat mobil. Vypnula ho, když jí Jocke začal volat a posílat esemesky, teď ho ale znovu zapnula, jen aby nějak zaměstnala ruce. Jakmile se telefon zapnul, signalizoval, že má několik nových esemesek. Všechny byly od Jockeho a na něj zrovna neměla sílu myslet, tak mobil zase vypnula.

Napadlo ji, že je možná čas na nějaké malé gesto vděčnosti k muži, když ji hodlal pozvat na pití, tak vyhrabala krabičku větrových pastilek a mlčky k němu natáhla ruku. Muž jen zavrtěl hlavou a dál se tvářil zarytě. Barman přišel s oběma sklenicemi piva a ona ihned ze svého upila několik pořádných doušků, zatímco muž platil pomačkanou stovkou, kterou vytáhl ze zadní kapsy kalhot.

„Děkuju,“ řekla Jennifer, ale pak už ji nenapadlo, co dál říct, tak seděla mlčky a hleděla do sklenice.

„Takže ty jsi dneska zase opilá,“ řekl najednou.

Kdo to je? Nevábný, ale zas ne natolik, aby patřil do mámi-ny party, a tam navíc všechny docela dobře znala. Jennifer okamžik zaváhala, než odpověděla.

„Jak to, zase? Já přece nejsem opilá zrovna denně.“

Rozpačitě se rozhlédla, aby se mu nemusela podívat do očí, pohled jí nakonec padl na vlastní ruku, která nervózně ťukala do sklenice. Rychle pozvedla sklenici k ústům a vypila naráz polovinu jejího obsahu. Položil jí jednu ruku na rameno, ale sotva proto, aby ji uklidnil.

„Včera a dneska,“ řekl jen.

Jennifer se pokusila ruku odtáhnout, ale marně. Znovu se rozhlédla a podařilo se jí navázat očima kontakt s mužem, který seděl u stolu šikmo za nimi. Ruka jí ještě trochu silněji stiskla rameno a ona se k tomu hrubému muži otočila a pohlédla mu přímo do očí.

„O čem to ksakru mluvíte?“ vyhrkla. „Budu si pít, kdy já chci.“

Obořil se na ni s ústy zkřivenými v ošklivý škleb:

„Ty nic takového dělat nebudeš, ty jedna malá kurvičko!“

Rameno ji už bolelo a nakonec se jí podařilo z jeho sevření vykrotit.

„Já si tu klidně sedím a pak přijdete vy a napadáte mě. A říkáte samé nesmysly! Co ode mě sakra chcete?“

Opět ucítila ruku na rameni, ale patřila někomu jinému. Otočila se a viděla, že je to muž od stolu za nimi.

„Půjdeš už konečně?“ řekl mile, ale s náznakem napomenutí, jako by patřila k jeho společnosti a jen se na chvíli vzdálila.

Jennifer se rychle vzpamatovala a seskočila z vysoké stoličky. V letu popadla svou kabelku, která ležela pohozená na baru.

„Musím už jít. Děkuju za pivo,“ řekla s pohrdavým úsměvem.

HAMMARBYJSKÁ SÉRIE 2

Carin Gerhardsen
Máma, táta, děti

EDICE DETEKTIVKY

Ze švédského originálu Mamma, pappa, barn
vydaného nakladatelstvím Ordfront, Švédsko v roce 2008
přeložila Jana Chmura Svatošová

Obrázek na obálku dodala fotobanka Profimedia.cz a.s.

Obálku a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner

Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2013 jako svou 1177. publikaci

Odpovědná redaktorka Marie Válková

Vydání první. AA 13,00. Stran 288

Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.

Doporučená cena 288 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,

Praha 3, Víta Nejedlého 15

e-mail: info@ivysehrad.cz

www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-379-5